

Fotballspiller **Carl-Erik Torp** (27) var mer redd for døden før hjertet hans stoppet. Nå leter han etter en ny mening med livet.

En hjertesak

Familie: Samboer med Tone Jeanette Børntsen.

Aktuelt: Fikk hjertestans i Branns kamp mot Sogndal for tre uker siden.

Kjører: - Nå kjører jeg ikke.

Favorittord: «Hjertestarter».

Siste kulturopplevelse: - Jeg var på Hansa-museet i Bergen i sommer.

Først er det tomhet. Det er sånn det føles, som om han sakte synker i en mørk tomhet. Han er ikke redd, han bare sovner tungt, inn i dette varme mørket. Og deretter: Ingenting. Stillehet.

Så hyler han. Kroppen rykkes tilbake til lyset med et massivt dunk.

- Hva faen er det som skjer, lyter han. Ordene slår tilbake fra veggene i gangen på Sogndals stadion. Han ligger der i fotballstutret, omgitt av mennesker han ikke kjenner. Han gråter, han er redd. Hva er det som skjer? Ingen forteller ham at han akkurat er hentet tilbake til livet med elektroterapi, at han har ligget der på gulvet uten puls, at hjertet stoppet på fotballbanen. «Slapp av, Carl-Erik, dette går fint».

Det er gåsnt som sitter igjen: Hvordan han liggende på gulvet blir i kontaktlista på iPhone for å finne nummeret til faren, «Det kan ikke ha sett bra ut», tenker han, «de må være redd for meg». Så ligger han på ryggen i et helikopter, piloten foran, legen til venstre for ham, og de forteller ham å hele tiden hvor de flyr. «Nå er vi over Voss», sier de, men Carl-Erik ser bare opp i taket. Når de triller ham inn på intensiv overvåking på Haukeland, sitter samboeren Tone allerede på venterommet. På tv-en ruller bildene av ham i fomblyset på Fosshaugane stadion.

Omtrent ti minutter etter at han kom inn på banen, kollapset han. Det er slutten som vises der oppe på skjermene.

Han er fem år gammel. Demå ha vært 40 unger i den lille gymnasia. Han husker den sitrende følelsen av å endelig spille på et ordentlig fotballag med ordentlige fotball-drakter og små mål og trenere med dommerfløyter. Carl-Erik hadde stort sett løpt rundt med en ball siden han kunne gå, men denne dagen i en liten gymnasia på Kolbotn er annerledes enn alle de andre, så sprengfull av glede og forventning. Og pappa står der langs veggene, følger med, slik han skal gjøre de neste 20 år. I regn og tåke og månsgrader, i tåp og seier, pappa står der og følger ham med blikket.

Under bandasjen er det ti sting. Han holder seg mot brystet som for å beskytte hjertet, sier det er en forsvarsmekanisme, at han gjør det hele tida. Det er noen dager siden operasjonen. Carl-Erik smiler, håret er et kaos under en blå hue. På bordet ligger en brosjyre, «Hvordan leve med hjertestarter», og visittkortet til overlegen.

- Det har vært to tanker som kjemper mot hverandre. Jeg tvang meg selv ganske tidlig til å tenke: «Fj», så heldig jeg har vært». Jeg skjente at dette var slutten på livet jeg hadde levd i 15 år, på fotballkarrieren, men jeg måtte se tilfredgheten i dette. Det er spenn å ha så flaks, jeg vil heller tenke det enn at jeg har hatt uflaks. Så lenge jeg holder fast i den tanken, går det greit.

På kjøleskapet i det vesle huset i sentrum av Bergen henger et fotballkort med hans bilde og navn. Ved siden av henger et ark med plaskriften «Helten min». Det er

blomster overalt, på kjøkkenbenken, stuebordet, under vinduene i skråtak. I underetasjen sitter kameraten Stian på gjesterommet.

- Han passer litt på når Tone er på jobb. Hun synes det er greit. Jeg øg. Det er når jeg er alene at reaksjonene kommer. Man vil jo være litt tøff, men ...

- Hva består reaksjonene i?

- De litt mer ufornuftige tankene kommer. Men mest av alt reagerer jeg på det å føle en så veldig kjærlighet. Det er veldig sterkt, annerledes. Og så spør jeg meg selv: Hva har jeg gjort for å fortjene denne kjærligheten?

Han smiler.

- Jeg er jo ikke spesielt hyggelig.

Det var ingen overraskelse da legene kom inn for å fortelle at karrieren er over. De hadde testet hjertet hans, rekonstruert stresset med adrenalin og elektroder, og nok en gang, full av angst, kjente han anfallet komme. Han ble borte. Så støtet de ham tilbake igjen.

- Jeg var veldig forberedt på beskjeden som kom. Jeg skjente det var slutt. Ennå vet de ikke helt hva som er feil med hjertet, men noe er galt, pumpkraften er lavere. «Vi har falt ned på å anbefale deg å operere inn en hjertestarter», sa de.

De fikk ikke ta blomster inn på rommet, men Tone tok bilder av dem med mobilen og viste ham.

- Jeg har ikke gått én gang over hvor håpløst det kan føles, ikke i det hele tatt. Men når folk bryr seg ... Det var sterkt for meg da klubben sa de ønsket å ha meg med videre i en annen rolle, og alle meldingene jeg har fått, blant annet fra andre unge som også har operert inn hjertestarter.

- Hva skriver de?

- At de lever og har det kjempefint, er aktive ... Og «lykke til» og «velkommen i klubben», sønne ting. Det er jo en litt eksklusiv klubb, sier han og flirer.

Jeg sa til pappa at for noen uker siden var fotball muligheten min i livet, men tenk på alle mulighetene jeg har nå. Nå kan jeg gjøre absolutt alt, bortsett fra dette ene. Det er godt å tenke sånn, at verden er full av muligheter.

Carl-Erik var en umoden, leken gutt med et stort fotballtalent. Det finnes en video fra en kamp på Fredrikstad stadion der han som 16-åring går fra egen banahalvdel og halvveis slås og halvveis drabler seg forbi fire-fem motstandere før han setter ballen i mål. Han var skinn, ukuelig. Og faren hans var alltid med, passet på, himlet unnskyldende med øynene når sønnen hadde gjort noe dumt på banen, holdt ham nede på jorda når han trillerte. Så reiste Carl-Erik til Uruguay i ett år, helt alene hos en fattig vertsfamilie uten å snakke språket. Da han kom tilbake, var han lik som rettere i ryggen. Gjennombruddet på banen kom først de siste år. For årets sesong ble han hentet til et Brann-lag ingen trodde på. Der har han domnert, like ukuelig. Det er bare uker siden han spilte for et fullsatt Brannstadion, tok klubben til cupfinalen. Karrierens høydepunkt, som han aldri får være med på. ▶

Ikke helt som fortjent: Under bandasjen er det ti sting. Og alt er plutselig veldig annerledes. Og veldig sterkt. Carl-Erik Torp spør seg selv, hva har han gjort for å fortjene denne kjærligheten? - Jeg er jo ikke spesielt hyggelig.

«Uten akkurat dette hjertet, ville jeg aldri levd.»

► **Det ringer på døra.** Han titter ut av vinduet, ned på gata. Flere blomster. Han kjenner ikke igjen navnene på kortet.

- Du virker reflektert overfor det du har opplevd?
- Jeg prøver å være det. Men nå er jeg i forvaringsposisjon i forhold til følelsene mine. Jeg tror fornuften er en måte å beskytte meg mot framtidige følelser, som jeg merker ligger og ulmer litt.

- Hva slags følelse?
- Jeg vet ikke, men jeg kjenner de er følelser som vil fram. Ennå har jeg ikke kjent at det har kriblet i beina når jeg tror jeg skal spille fotball igjen, den forventelsen som kommer der ... Bare det å ta seg helt ut i en løpset, en følelse jeg har hatet før, men jeg kommer til å savne det, sier Carl-Erik rolig.

- Det vil komme perioder der jeg synes dette er jævlig urettferdig. Jeg er ung, topprent, i min beste form. Utenfor vinduet ligger en barnehage, skrikene og latteren kommer forsiktig gjennom veggene.
- Jeg tror det er viktig å kjøpt finne en mening med livet igjen. Gjør man ikke det, blir man litt fortapt. Det er viktig å finne lidenskapen i noe nytt.

Han har stilt med å sove den siste utra. Når ingen sier noe, ingen journalister ringer, når tv-en er slukket, da kommer tankene løpende, de samler seg i brystet hans. «Hvorfor meg?», «Hvorfor overlevde jeg?». Ennå orker han ikke se bildene av seg selv på båndet ute på fotballstadionet, han skurrer av livs det kommer på skjermene.

- Men dette er jo meg. Hadde ikke dette skjedd, så hadde ikke jeg vært her. Dette er mitt liv, man lever det livet man har. Hvis denne hjerte-feilen har ligget latent, så var min eneste mulighet til å komme til livet å bli født akkurat sånn jeg er. Uten akkurat dette hjertet, ville jeg aldri levd.

Nå gjør legene genester for å se om storestedene hans eller andre i familien kan ha den samme hjerte-feilen.

- Er du redd for å dø?
- Nei, jeg var mer redd for å dø før. Opplevelsen av å dø var så udramatisk, det var deilig å falle sammen, som en tung søvn. Men det er klart det er mange måter å dø på. Jeg er mer redd for å miste folk rundt meg. Familien min, samboeren som jeg elsker og forhåpentligvis får mange år sammen med. Jeg føler jeg har mye å leve for, mye jeg har lyst til å gjøre.

Han sier han angret på at han ikke kom i gang med studiene tidligere. Kanskje begynner han nå, kanskje fortsetter han innenfor fotballen på en eller annen måte.

- Men uansett føler jeg det er blitt mitt kall å øke bevisstheten rundt livredning. At jeg gjennom dette blir litt profilert, er en fin mulighet til å gjøre det. Dette skjer med mange, sier Carl-Erik.

Regnet trommer rolig mot vinduene i taket.
- Jeg skulle jo dø. Hadde jeg vært et annet sted, uten riktig utstyr, uten den kompetansen, så ville jeg vært død som 27-åring. Det å slutte med toppidrett er ikke en pris å betale engang. Andre måter livet, noen får hjerneskader.

Han retter seg opp i sofaen.
- Vi har kunnskapen og maskin er som kan redde liv. Det er snakk om å lære seg vanlig hjertekompresjon, om å finansiere hjertestartere også på lavere nivåer. Tenk på alt det uinteressante man er nødt til å lære på skolen. Dette gjelder liv og død. Ingen vil havne i en slik situasjon og ikke vite hva de skal gjøre.

Min edsplassen for Brann fotballklubb henger på kjøleskapet. Han skal aldri spille for dem igjen. Nå er brystet hovent, men bevelsen vil gå ned, snart vil han ikke beskytte såret lenger, snart vil hjertestarteren det inne føles som en del av kroppen, snart sovner han uten alle disse tankene.

Om tre måneder kan han søke om å få kjøre bil igjen. Hjertet slår. Livet er mer enn fotball. • os@sjogstad.no

Nytt liv: - Det er godt å tenke på livet er fullt av muligheter, at jeg lever som et resultat av heldige tilfældigheter. Nå sier legene at

jeg er tryggere enn noensinne, så jeg får stole på det og komme meg sakte tilbake i form igjen, sier Torg.